

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania K. H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Białymstoku
o podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia
pozarolniczej działalności gospodarczej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 11 maja 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Białymstoku z dnia 26 czerwca 2025 r., sygn. akt III AUa 497/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych wraz z odsetkami
wynikającymi z art. 98 § 1¹ Kodeksu postępowania cywilnego
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

H.P.

UZASADNIENIE

W wyroku z 26 czerwca 2025 r., sygn. akt III AUa 497/24, Sąd Apelacyjny w Białymstoku – w sprawie z odwołania K. H. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Białymstoku o podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej – zmienił zaskarżony apelacją K. H. wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z 6 sierpnia 2024 r., sygn. akt V U 773/23, i

zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Białymstoku z 14 sierpnia 2023 r. w ten sposób, że: 1) stwierdził, że z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej K. H. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 21 lipca 2008 r. do 5 sierpnia 2008 r.; 2) oddalił odwołanie w pozostałym zakresie; 3) odstąpił od obciążania K. H. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego (punkt I); oddalił apelację w pozostałym zakresie (punkt II); zniósł pomiędzy stronami wzajemnie koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (punkt III).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Białymstoku decyzją z 14 sierpnia 2022 r., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 68 ust. pkt 1 lit a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1009 ze zm.), stwierdził, że K. H. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu od 21 lipca 2008 r. do 5 sierpnia 2008 r. oraz od 1 stycznia 2011 r. do 31 maja 2011 r.; jednocześnie umorzył postępowanie w sprawie ustalenia wysokości podstaw wymiaru składek. Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z 6 sierpnia 2024 r. oddalił odwołanie K. H. od powyższej decyzji organu rentowego.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W ocenie skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraził pogląd prawny: „W sytuacji, gdy przedsiębiorca zawiesza prowadzenie działalności gospodarczej, a mimo to podejmuje działania tożsame z zakresem prowadzonej działalności, to może to oznaczać, że w okresie zawieszenia wykonuje działalność gospodarczą w sposób nielegalny”. Skarżący wskazał, że powyższy pogląd Sądu Apelacyjnego jest literalnie sprzeczny z postanowieniami art. 20 i art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz fundamentami aksjologicznymi tzw. społecznej gospodarki rynkowej wynikającymi z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Według poglądu Sądu Apelacyjnego przewagę nad wolnością prowadzenia działalności gospodarczej ma

aparatu władzy i organy administracji publicznej, co jest radykalnie sprzeczne z koncepcją gospodarki rynkowej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z tego, że skarżący dla obu okresów (od 21 lipca 2008 r. do 5 sierpnia 2008 r. i od 1 stycznia 2011 r. do 31 maja 2011 r.) udowodnił prowadzenie faktycznej, dającej się obiektywnie zaobserwować działalności gospodarczej. Oczywistość skargi kasacyjnej wyraża się w kwalifikowanym naruszeniu prawa materialnego: art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który osadza gospodarkę rynkową na „wolności działalności gospodarczej”. Sąd Apelacyjny nie wyjaśnił poglądu, według którego wpis w jakiejś ewidencji w urzędzie miasta lub gminy ma mieć pierwszeństwo przed tą wolnością gwarantowaną w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, skutkujący „nielegalnością” takiej działalności. Oczywistość skargi kasacyjnej wyraża się w kwalifikowanym naruszeniu prawa materialnego: art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, określającego standard legalnego ograniczania wolności działalności gospodarczej: w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Sąd Apelacyjny nie wyjaśnił, jaki ważny interes publiczny - określony ustawą - miałby uzasadniać ograniczenie konstytucyjne gwarantowanej wolności prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującego się. Naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów wskazanych wyżej doprowadziło do naruszenia - łącznie - art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, polegającego na odmowie objęcia odwołującego się „ubezpieczeniami społecznymi”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o: wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o: oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpatrywana skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W świetle utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na którego tle to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (M. Manowska (w:) *Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo*, Warszawa 2025, art. 390). Głównym zadaniem omawianej instytucji jest zapewnienie prawidłowej wykładni i doprowadzenie do jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych (K. Osajda, *Przesłanki odmowy podjęcia uchwały przez Sąd Najwyższy w postępowaniu cywilnym*, (w:) J. Gudowski, K. Weitz (red.), *Aurea praxis aurea theoria. Księga pamiątkowa ku czci profesora Tadeusza Erecińskiego*,

t. 1, Warszawa 2011, s. 427 i n.; T. Wiśniewski, *Przebieg procesu cywilnego*, Warszawa 2013, s. 383; por. też K. Künstler, *Problematyka zagadnień prawnych rozstrzyganych przez Sąd Najwyższy w trybie art. 390 § 1 k.p.c. oraz art. 398¹⁷ § 1 k.p.c. w kontekście udziału prokuratora – analiza na przykładzie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2018 r., sygn. III CZP 108/17*, *Prokuratura i Prawo* 2022, nr 10, s. 33 i n.). Zagadnienia faktyczne nie podlegają ocenie na podstawie tego przepisu, gdyż jest to sfera zastrzeżona do wyłącznej kompetencji sądu orzekającego co do istoty sprawy (w tym mieszane, a więc sformułowane w aspekcie prawnym, ale jednocześnie w faktycznym T. Wiśniewski (w:) D. Dończyk, J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, M. Orecki, P. Pogonowski, S. Sołtysik, D. Zawistowski, T. Zembrzusi, T. Wiśniewski, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367–505³⁹*, Warszawa 2021, art. 390). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej. Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało oderwane od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych oraz przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych celem służenia wyjaśnieniu prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 lutego 2017 r., I CSK 555/16, LEX nr 2255332; 12 marca 2025 r., I USK 345/23, Lex nr 3845591;

24 września 2025 r., I CSK 2125/25, LEX nr 3916284; 20 stycznia 2026 r., I USK 49/26, LEX nr 4014736).

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2026 r., I USK 49/26, LEX nr 4014736). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 marca 2023 r., I USK 163/22, LEX nr 3570640; 16 grudnia 2025 r., I USK 44/25, LEX nr 4003958; 17 grudnia 2025 r., II USK 127/25, LEX nr 3987252).

Twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej odwołujący się wiąże z naruszeniem przepisów prawa, na których tle, w jego ocenie, pojawia się sygnalizowane istotne zagadnienie prawne. Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wadliwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (pkt 2) i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w

ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 4 grudnia 2025 r., II USK 80/25, LEX nr 4016365; 26 stycznia 2026 r., I PSK 208/26, LEX nr 4018694). Sąd Najwyższy wyraził stanowisko (postanowienia Sądu Najwyższego z: 14 stycznia 2025 r., I CSK 3442/24, LEX nr 3817770; 17 listopada 2025 r., III USK 109/25, LEX nr 3952229), że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, budzi poważne zastrzeżenia. W uzasadnieniu powołanego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawa) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w punkcie 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę kasacyjną podziela przedstawione wyżej stanowisko judykatury w zakresie omawianej kwestii.

Niezależnie od powyżej stwierdzonej wadliwości uzasadnienia wniosku, stwierdzić trzeba, że skarżący nie przedstawia przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Argumentacja uzasadnienia wniosku jest oparta na twierdzeniu skarżącego, że Sąd drugiej instancji swoim wyrokiem naruszył konstytucyjnie gwarantowane prawa określone między innymi w art. 20 i art. 22 Konstytucji – prawo wolności działalności gospodarczej. Nie ma racji skarżący w twierdzeniach uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej skargi kasacyjnej.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wynika, że pierwszy ze wskazanych w skardze okresów (od 21 lipca 2008 r. do 5 sierpnia 2008 r.) Sąd drugiej instancji uznał za okres, w którym skarżący prowadził działalność gospodarczą. Sąd stwierdził przy tym, że okoliczność, iż działalność

prowadzona była krótko, nie niweczy zarobkowego celu działalności i nie świadczy o pozorności podejmowanych czynności. Ze złożonych dokumentów wynika, że odwołujący podjął działania, które miały na celu prowadzenie działalności gospodarczej, rozumianej jako działalność nastawiona na zysk, o charakterze zorganizowanym i ciągłym, przez określony z góry okres. W konsekwencji zaistniał obowiązek ubezpieczenia społecznego w okresie od 21 lipca 2008 r. do 5 sierpnia 2008 r. Jeżeli chodzi o drugi ze wskazanych okresów (od 1 stycznia 2011 r. do 31 maja 2011 r.) Sąd drugiej instancji uwzględnił to, że w czasie tym skarżący posiadał wpis do ewidencji działalności gospodarczej nr [...] w okresie od 1 sierpnia 2010 r. do chwili zgłoszenia zawieszenia, które nastąpiło od 1 stycznia 2011 r. do 31 maja 2011 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w Białymstoku wskazał, że działalność gospodarcza odwołującego w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 maja 2011 r. została zawieszona i następnie wznowiona od 1 czerwca 2011 r.

Sąd drugiej instancji w ocenie prawnej zaskarżonego wyroku uwzględnił regulację art. 14a ust. 3 ustawy z dnia 14 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w brzmieniu obowiązującym w 2011 r., który to przepis przewidywał, że w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca nie może wykonywać działalności gospodarczej i osiągać bieżących przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej. Według ust. 4 w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca: 1) ma prawo wykonywać wszelkie czynności niezbędne do zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów; 2) ma prawo przyjmować należności lub obowiązek regulować zobowiązania, powstałe przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej; 3) ma prawo zbywać własne środki trwałe i wyposażenie; 4) ma prawo albo obowiązek uczestniczyć w postępowaniach sądowych, postępowaniach podatkowych i administracyjnych związanych z działalnością gospodarczą wykonywaną przed zawieszeniem wykonywania działalności gospodarczej; 5) wykonuje wszelkie obowiązki nakazane przepisami prawa; 6) ma prawo osiągać przychody finansowe, także z działalności prowadzonej przed zawieszeniem wykonywania działalności gospodarczej; 7) może zostać poddany kontroli na zasadach przewidzianych dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą. Stosownie do przepisów art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 6 ust. 1a ustawy o

systemie ubezpieczeń społecznych osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tylko w okresie jej prowadzenia (czyli nie podczas zawieszenia). Art. 36a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, że w przypadku zawieszenia działalności gospodarczej ubezpieczenia społeczne ulegają zawieszeniu.

Według Sądu Apelacyjnego z powyższych przepisów wynika, że zawieszenie działalności gospodarczej powodowało ustanie obowiązku ubezpieczenia społecznego od dnia rozpoczęcia zawieszenia do dnia poprzedzającego wznowienie. W okresie zawieszenia przedsiębiorca nie opłacał składek na ubezpieczenia społeczne i nie był objęty ubezpieczeniem. W tym czasie nie przysługiwały mu również świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Zawieszenie nie jest równoznaczne z wyrejestrowaniem działalności gospodarczej. Okoliczność, że za rok 2011 wpłynęła do urzędu skarbowego deklaracja PIT-36 z załącznikiem PIT/B, PIT-4R, PIT-8AR świadczy jedynie, że odwołujący wykazał w zeznaniu podatkowym, iż w całym roku 2011 uzyskał przychód z działalności. Nie oznacza to, że wskazany w deklaracji przychód dotyczył okresu sprzed 1 czerwca 2011 r. Ponadto na przychód uzyskany przez odwołującego się mógł składać się przykładowo dozwolony przepisami przychód (np. ze zbycia środków trwałych, wyposażenia, czy z tytułu należności powstałych przed zawieszeniem działalności), co nie dowodzi prowadzenia działalności gospodarczej. Okoliczność, że 1 stycznia 2011 r., odwołujący zawarł z ojcem umowę zlecenia na okres od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. dotyczącą wykonywania bieżących napraw sprzętów i urządzeń wentylacyjnych, oświetleniowych, stolarki okiennej i drzwiowej oraz urządzeń biurowych i innych w nieruchomościach zarządzanych lub administrowanych przez odwołującego, a także z tego względu przekazywał ojcu miesięcznie po 10 zł poczynszu od 28 stycznia do 28 maja 2011 r. tytułem zapłaty za wykonane prace, świadczy o tym, że odwołujący podejmował czynności niezbędne do zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów, bądź, że wbrew obowiązującym przepisom zawarł z ojcem umowę zlecenia związaną z prowadzoną działalnością. Odwołujący się od 1 stycznia 2011 r. do 31 maja 2011 r. nie zatrudniał pracowników, na podstawie umowy o pracę. Przedłożona przez odwołującego się faktura VAT nr [...] z 20 maja 2011 r. potwierdzająca zakup przez

niego samochodu ciężarowego marki C. nie dowodzi, że samochód ten służył do prowadzenia działalności. Podobnie jak potwierdzenie przelewu na kwotę 100,83 zł z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych i wpisanie go do podatkowej księgi przychodów i rozchodów w lutym 2011 r.

Zdaniem Sądu drugiej instancji z art. 14a ust. 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wynika, że zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej oraz wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następuje na wniosek przedsiębiorcy, a zatem zgodnie z jego wolą. W sytuacji, gdy przedsiębiorca zawiesza prowadzenie działalności gospodarczej, a mimo to podejmuje działania tożsame z zakresem prowadzonej działalności, to może to oznaczać, że w okresie zawieszenia wykonuje działalność gospodarczą w sposób nielegalny.

Sąd drugiej instancji uznał, że skarżący od 1 stycznia 2011 r. do 31 maja 2011 r. nie prowadził działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r., nr 173, poz. 1807 ze zm.) i art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292) i z tego tytułu w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 maja 2011 r. nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Subsumpcja wskazanych przepisów prawa materialnego w zestawieniu z przedstawionymi szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji ustaleniami jego podstawy faktycznej nie nasuwa wątpliwości w zakresie oceny prawidłowości przedstawionego stanowiska Sądu Apelacyjnego w Białymstoku.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poza prostym zaprzeczeniem stanowisku zaskarżonego wyroku brakuje rzeczowej argumentacji polemicznej, którą skarżący wykazałby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wyprowadza także, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W sytuacji, gdy skarżący ma wątpliwości co do zgodności z Konstytucją (art. 20 i art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) przedstawionych we wniosku przepisów prawa, może wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w trybie przewidzianym w art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. w punkcie pierwszym. Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie drugim niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 98 § 1, § 1¹ i § 3 k.p.c.

[a.ł.]